

XX.

Het was avond, de vierde avond na den dag, waarop de strijd tuschen den graaf en de poorters begonnen was. Een geweldige storm hilde over de stad. De regen sloeg in wilde vlagen neer; de wind gierde door de straten; bijwijlen slingerden helle bliksems door het ruim en deden vreeselijke donderslagen de huizen op hunne grondvesten schudden.

In de woning van Berthold zaten een zevental mannen bij de tafel. Het waren de wagenmaker en zijn zoon, Lieven, Lode, Bertrand, Kurt en Wido. Allen luisterden met gespannen aandacht naar Karl.

— Ik ben in den burg van kind tot man opgegroeid, sprak deze, en kan er blindelings in rondwandelen. Geene zaal, geen gang of kronkeltrap geen gewelf onder of boven den grond, geen kerkerhol, geen enkele schuilhoek is mij onbekend in dit onmetelijk gebouw. Ik zou er graaf Hugo zelf in plaatsen kunnen brengen, waar hij vroeger nooit den voet gezet heeft. Die burg, achter welks dikke muren de graaf zich volkomen in veiligheid acht, heeft eene zwakke zijde, langswaar men er kan binnendringen.

— Ha!

— Ja! Op een klein binnenplein, achter het hoofdgebouw gelegen is in een donkeren hoek een put, met een houten luik bedekt. Iedereen op het kasteel denkt dat het een oude waterput is, die sedert zeer vele jaren reeds buiten dienst is, te meer daar de gewone waterput zich op het groote slotplein, nabij den ingang der keuken bevindt. Op zekeren dag, reeds jaren geleden, was de graaf ter jacht gegaan. Ik dwaalde doelloos door het slot en stond eindelijk voor den put. Na het deksel opgelicht te hebben, keek ik nieuwsgierig in de donkere diepte. Zou daar wel water in zijn? Ik haalde een steen en liet hem naar beneden vallen. Er klonk geen spatten van water; een doffe slag; meer niet. En toen ik aandachtiger keek en mijn oog eenigszins aan de duisternis gewend was, bemerkte ik eene ijzeren ladder, welke met bouten aan den muur bevestigd was. Mijne nieuwsgierigheid was gewekt; ik wilde weten wat de aanwezigheid dier ladder beduidde. Daar ik wel wist dat nooit iemand den voet op die binnenplaats zette, liet ik het deksel openstaan en daalde voorzichtig naar beneden. De put was minstens tien mans-

lengten diep. Toen ik eindelijk beneden was, zag ik links en rechts eene donkere opening. Vrees heb ik nooit gekend, en ik besloot mij er in te wagen. Met welke zou ik beginnen? De steen, welken ik had laten vallen lag voor de opening links. Deze zou ik nemen. Voorzichtig en in het donkere langs de muren tastend schreed ik voort, mijne stappen tellend. Op eene lengte van een paar honderd stappen bleef de bodem waterpas, daarna begon hij langzaam te stijgen. Meermalen kwam ik bijna op het besluit terug te keeren, want de lucht was er erg duf en maakte de ademhaling moeilijk. Eindelijk, na ongeveer twee duizend stappen, bereikte ik de treden van een steenen trap. Ik klom naar boven, doch stiet plotseling met het hoofd tegen het gewelf. De armen opwaarts strekkend begon ik uit al mijne macht te duwen. Mijne poging werd met goeden uitslag bekroond. Eene vierkantige opening vertoonde zich boven mijn hoofd. Ik kroop er door en bevond mij achter het altaar der vervallen kapel, welke zich aan den noordkant der stad aan den zoom van het bosch bevindt. Het deksel der opening is een der groote vloersteen.

— O! En zult gij hem nog herkennen?

— Gemakkelijk! Ik heb er met mijne dagge een kruis in gekrast.

— Vrienden, schreeuwde Lieven, langs daar zullen wij den dwingeland in zijn hol verrassen!

— De andere gang, vervolgde Karl, loopt uit in een der kelders van het raadhuis, waarin zich tal van ledige vaten en oude meubelen bevinden.

— En gij denkt dat graaf Hugo niets weet van die gangen?

— Ik ben er van overtuigd!

— Mijn zoon heeft gelijk, sprak Berthold, Zoo de graaf die gangen gekend had, zouden zijne bondgenooten langs daar in den burg gekomen zijn en hadden zij zich met het grootste gemak van het raadhuis kunnen meester maken. Ik stel voor in het kasteel te dringen en...

— En ons van den graaf meester te maken, onderbrak Bertrand.

— Juist! En we moeten het ijzer smeden als het heet is. De storm, die over de stad woedt, biedt ons de prachtigste gelegenheid. Met zulk een weder zullen wij ginder geene nieuwsgierige wandelaars ontmoeten. We zoeken den graaf op, maken ons van hem meester, keeren op onze stappen terug en werpen hem in een der kerkers van het raadhuis. Morgen verschijnt hij voor de vierschaar, die hem ter dood veroordeelt!

— En ik zal de beul zijn, verklaarde Karl.

— Vooruit!

— Een oogenblik vrienden, sprak Bertrand. De onderneming is niet van gevaar ontbloot. Om te gelukken moet er voorzichtig gehandeld worden. Met hoe minder mannen zij ondernomen wordt, hoe meer kans er is niet bemerkt te worden. Vergeet vooral niet dat het geheim van

den put niet verraden mag worden. Ik stel dus voor met drieën te gaan: Karl, Kurt en ik.

— Wat? En ik! En ik! riepen de anderen.

Bertrand schudde het hoofd.

— Wij gedrieën volstaan, sprak hij met klem. Karl is er bij noodig, omdat hij onze leidsman moet zijn; Kurt om zijne reuzenkracht en ik, omdat niemand uwer behendiger het zwaard hanteert dan ik, en ook omdat ik kalmer ben dan gij allen te zamen. Met ons drieën kunnen wij eene afdeeling het hoofd bieden.

— Maar...

— Gij, Berthold, zijt meier van Meersenberg; gij móet dus hier blijven! Lode en Lieven blijven ook hier, omdat wij hen niet noodig hebben. Waar men met velen is, loopt men vaak elkander in den weg!

We begeven ons aanstonds naar 't raadhuis. Zoo wij binnen een paar uren niet terug zijn, zal Wido zich aan het hoofd der Zwarte Jagers stellen en in den burg dringen.

— Zouden wij geen koord meenemen om...

— Onnoodig, antwoordde Bertrand lachend. Kurt zal hem eventjes met zijne vuist op het hoofd tikken, en dat zal voldoende zijn om hem gedurende eenigen tijd stom te maken.

— Ik zal mijn best doen om hem heel zachtjes te raken, voegde Kurt er bij.

— Tot straks! — Gij, Wido, vergezel ons tot in den kelder.

De vier mannen gordden hunne wapens aan, wikkelden zich in hunne lange mantels en verlieten de woning.

In het raadhuis gekomen, voorzagen zij zich van eene brandende toorts en daalden af naar de gewelven. Eindelijk bereikten zij den bedoelden kelder. Hier nam Bertrand de toorts en onderzocht nauwkeurig den grond en de vaten en meubelen.

— Deze kelder, sprak hij, zich weder oprichtend, is sedert vele jaren, misschien wel eene halve eeuw, door geen menschenvoet betreden geworden. We kunnen dus gerust voortgaan. — Karl, wij volgen u!

De jongeling begaf zich naar een hoek van den kelder, bukte zich, greep een ijzeren ring, welke aan een der vloersteen vast was, en trok hem naar zich. De steen wentelde om eene dikke as en bleef rechtstaan. Eene opening, breed genoeg om twee mannen door te laten werd zichtbaar. Bij het licht der toorts bemerkte men er de bovenste treden van eenen steenen trap.

— Nemen wij de toorts mede? vroeg Kurt.

— Neen, antwoordde Karl.

— Heel wel. Dan zal Wido ze medenemen.

— En zoo gij binnen twee uren niet terug zijt, meester, kom ik met

onze Jagers naar hier en dring met hen in den burg om u te helpen — of te wreken!

— Ons wreken? bromde Kurt. Hebt gij dan geen vertrouwen meer in mijne bijl?

— Wees maar niet ongerust, goede Wido. — Tot straks.

Eenige oogenblikken daarna waren de drie mannen langs de opening verdwenen.

Na gedurende eene poos naar het wegstervende gerucht hunner voetstappen geluisterd te hebben, loosde de arts een zucht en verliet den kelder.

* *

Met de eene hand elkander bij den mantel vasthoudend en met de andere langs den muur tastend liepen Karl en zijne gezellen voort. Ten slotte voelden zij den bodem langzaam dalen en duidde de meerdere vochtigheid der muren hun aan, dat zij zich onder de burggracht bevonden. Eindelijk hadden zij den put bereikt. Na gedurende eene lange poos geluisterd te hebben, klauterde Karl naar boven en hief het deksel van den put op. De plaats was verlaten. Een oogenblik daarna stonden de drie mannen weer bijeen. Na zijne gezellen met stille stem de noodige aanbevelingen gedaan te hebben, plaatste Karl zich aan hun hoofd en werd de tocht hervat.

Langs eene lage deur en eenige gangen en vertrekken, bereikten zij eerst een gewelf, waar een aantal tonnen, vaten, kisten, manden en zakken langs de wanden gestapeld waren.

— Dit is het pakhuis, fluisterde Karl. Hier juist boven is de groote zaal, waar de graaf bezoeken ontvangt en feesten geeft. Ware het dag, dan zouden wij hier misschien wel den keukenmeester of zijne knechts kunnen ontmoeten. Nu is daar geen gevaar voor. Geven wij nu elkander de hand...

Na eenige stappen gedaan te hebben hield de jongeling stil en fluisterde:

— Hier is een steenen weteltrap van twintig treden. Volgt mij...

Na de trap bestegen te hebben kwamen zij in eene ruime gaanderij, waar eene olielamp, tegen den muur bevestigd, een wijfelend licht verspreidde.

Karl wees een boogvormigen ingang, door een kleurig hangtapijt gesloten, en sprak:

— De groote zaal... Laat ons zien of er iemand is.

Met onhoorbaren tred sloop hij naar het voorhangsel en plooidde het ter zijde. Bertrand en Kurt waren hem gevolgd en keken door de spleet in de zaal. Deze was verlicht door waskaarsen, welke in een drietal armkandelaars op de lange eiken tafel te midden der zaal brandden. Langs de muren, hier en daar met tapijtwerk behangen, stonden breede houten banken en koffers, met kussens belegd, welke tot zitplaatsen dienden. Rondom de tafel, bedekt met schotels, kruiken en bekers, zaten een tiental ridders. Eenigen

sliepen en snorkten; de anderen keuvelden en dronken. Waarschijnlijk hadden zij, ter oorzaak van het onweer, verkozen den nacht over te brengen in de zaal in plaats van hunne bedsteden op te zoeken.

— Willen wij? vroeg Kurt de hand aan zijne bijl brengend.

— Neen, antwoordde Bertrand. Hun uur is nog niet gekomen.

Walda's broeder liet het voorhangsel neervallen.

— De graaf is niet bij hen, sprak hij. We zullen hem dus in zijn slaapvertrek vinden. Volgt mij, doch weest voorzichtig. Wij bevinden ons hier op de gevaarlijkste plaats; ieder oogenblik kunnen wij in deze gaanderij iemand ontmoeten. Zoo het een ridder of een lansknecht is, kan het geen kwaad. Toen wij op het burgplein streden, bevond ik mij langs den kant, waar de graaf en de vreemde edelen vochten. Maar Hugo en eenigen zijner lijfknechten hebben mij herkend. Tusschen deze laatsten bevond zich Doon, de eerste lijfknecht, dezelfde die, eenige dagen geleden, er zulk vermaak in vond mij te geeselen. Zoo wij dien kerel ontmoeten, dan...

— Stil! Men komt...

Aan het andere einde der gaanderij vertoonden zich een vijftal mannen, die luidpratend naderden.

— Hij is 't! fluisterde Karl haastig tot Bertrand. Sta gij hem te woord, want zoo hij mij herkend zal hij onvermijdelijk alarm roepen!...

De knechten hadden de drie mannen bemerkte.

— Hei daar! Wie zijt ge? En wat voert gij in deze gaanderij uit? klonk eene schelle stem.

— Zij brengen wijn naar de ridderzaal, prevelde Karl.

— Welnu? Zijt gij doof, riep Doon, en stom daarbij?

— Wij zijn niet doof, antwoordde Bertrand doodbedaard, en stom zijn wij evenmin. Wij zoeken onze meesters...

— Uwe meesters? Dat kunt ge morgen doen! Pakt u weg! Hier mogen 's nachts geene vreemden komen!

— Dat wisten wij niet.

— Dan weet gij het nu. Voort!

— Langs waar? Er zijn hier zooveel gangen en trappen...

— Dus sluipt gij hier zoo maar op goed geluk rond! Dat is verdacht!

En zich tot zijne gezellen wendend:

— Mannen, trekt die zonderlinge wandelaars de kap van het hoofd, opdat wij hun gelaat zien. Ik wil weten wie het waagt op dit uur hier te komen! Bij het minst verzet houdt gij er op in!

De vier dienaars ontblootten hunne daggen en traden vooruit.

Bertrand stiet Kurt even aan. Deze liet door een dof gebrom zijne tevredenheid blijken.

De twee groepen waren elkander genaderd. Plotseling slaakte Doon een kreet van verbazing. Hij had Karl herkend.

— Kuno! Kuno de verrader! Wacht, ik ga u...

Eer hij echter de hand aan zijne dagge had kunnen brengen, was Karl op hem toegesprongen. Eene korte worsteling; een gesmoorde kreet; een doffe val. Toen de jonkman zich omkeerde was de strijd met de overige dienaars ook afgelopen. De dagge van Bertrand en de vuisten van Kurt hadden hun doel niet gemist.

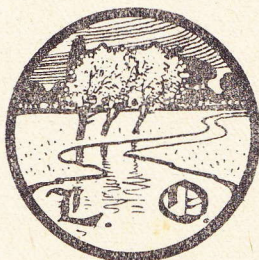

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.